220 O delanju čudežev

1 (Gospod): »Moj evangelij naj bi se sicer razširil po vsej zemlji, toda pri tem nobenemu pravemu učitelju in preroku ne nalagam dolžnosti, da bi moral vse ljudi pripeljati do popolne luči resnice iz Mene - dovolj je, da bodo s čistim naukom seznanjeni boljši in popolnejši ljudje, in da jim je dana tudi pravica, da ga, kolikor se da, razširjajo med druge ljudi. Blagor tistim, ki ga bodo sprejeli! Toda še tako popolnemu učitelju in preroku ne bo uspelo, da bi na trnju raslo grozdje in na osatu fige.
2 Jaz sem vendar Gospod in veste, da Mi ni nič nemogoče - toda ljudi te zemlje, dokler jim moram dopustiti povsem svobodno voljo, niti Jaz ob vsej Svoji ljubezni in najboljši volji ne morem dvigniti v območje Svoje večne luči resnice. Česar pa niti Jaz sam ne znam in ne zmorem, boste toliko manj znali in zmogli vi.
3 Sicer se vam zdi, da bi lahko to dosegel z nekim sijajnim čudežem, in povem vam, da imate delno prav, vendar v celoti pa le ne. Kajti čudež deluje samo krajevno in predvsem v času, ko je storjen - na drugem kraju je že treba o njem pripovedovati, nekateri potem vanj verjamejo, drugi pa rečejo: 'Če je bil čudež za prebuditev vere storjen tam - zakaj ni bil še pri nas?' In v prihodnje bi v še tako veličasten čudež, kakor v vsako drugo stvar, toliko manj verjeli, čim več pozornosti bi se mu namenjalo, uvrstili bi ga med zgodovinske pravljice in pripovedke; ob prevladujoči lahkovernosti ljudi bi bolj krepil njihovo siceršnje praznoverje in ne bi prebujal pristne svetlobe v srcih ljudi.
4 Ljudje tudi ne razlikujejo med pristnim čudežem in lažnim, oboje imajo za nekaj posebnega in se tako pustijo prisiliti k veri.
5 Zato tudi vi delajte kar se da malo čudežev, bolnike zdravite s polaganjem rok in krstite ljudi, ki so postali resnično verni, da lahko vase sprejmejo duha resnice.
6 Držite se samo čiste resnice, kajti samo ta človeka povsem osvobaja, vse drugo ga bolj ali manj prisiljuje, in te prisile se potem ne more zlahka znebiti. Prisilna vera pa je večinoma veliko slabša od nobene vere.
7 Stoiki, večinoma izšli iz nauka Grka Diogena, ne verujejo v nič, povem pa vam, da so Mi kot ljudje veliko ljubši kakor tisti neumni judje, ki verujejo slepo in so še dandanes prepričani, da tempeljska nesnaga oživlja njihova polja, vrtove, travnike in vinograde in jim omogoča rodovitnost, ter da Bogu veliko bolj ugaja tisti, ki svoj denar položi kot dar v božjo pušico v templju, kot če isti denar izroči kakemu revežu in mu tako pomaga za dlje časa. Zato pridigajte predvsem resnico, s čudeži pa zelo skoparite!«
8 Nato se je po dolgem času spet oglasil Moj Janez: »Gospod in Mojster, kar zadeva mene, se s čudeži ne bom veliko ukvarjal, kajti zdaj sem jasno spoznal, da delanje čudežev ljudem ne koristi tako zelo kakor Beseda sama.
9 Kogar že prava Beseda ne osvobodi, bo to še toliko manj uspelo čudežu. Sicer so

tudi čudeži po svoje koristni, če jih narediš Ti, ker si Ti edini zmožen presoditi, kdaj je čudež resnično potreben in kakšen mora biti, tega pa mi, Tvoji učenci, nikoli ne bomo mogli povsem vedeti, dokler bodo naše duše obdane s tem mesom. Zato menim, da je bolje ostati samo pri Besedi, ki se bo potem krepila že sama po sebi iz resnice, ki jo vsebuje, in ne potrebuje še dodatne okrepitve, kar je mogoče nadvse razumljivo ponazoriti z zgledom iz računstva.
10 Ali naj pred tistim, ki sem ga naučil, da sta dva in dva štiri, morda naredim še čudež, da bi okrepil to računsko resnico? Mislim, da bi bilo nepotrebno. In tudi Tvoj skrajno preprost nauk je sam po sebi takšna matematična resnica, ki jo mora spoznati, razumeti in dojeti vsak človek že, ko jo prvič sliši, če ima le iskrico dobre volje.
11 Že vsakega človeka nekaj v njem sili, da, prvič, išče Tistega, ki je ustvaril svet in vse, kar je na njem. Takšen človek tudi dobro razume, da mora biti Stvarnik vseh teh velikih stvari skrajno moder, mogočen in tudi skrajno dober, in da Ga mora človek, ki Ga torej že v tem spozna, nadvse spoštovati in ljubiti, in da mora prav tako kakor samega sebe spoštovati in ljubiti tudi svoje soljudi kot njemu enako najbolj čudežne Božje stvaritve. To sta matematični resnici, o katerih ne more podvomiti nihče. In drugič, človek, ki kaj takega jasno spozna, mora tudi spoznati, da Božja moč in modrost nista ustvarili vseh teh čudežnih stvari zato, da bi si Bog z njimi morda preganjal čas od danes na jutri, temveč da na vekomaj celo najmanjša Njegova stvaritev nosi v sebi najvišji smoter.
12 Menim, da bo ta resnica razumljiva vsakomur tudi brez čudeža, odvisno je le, kako mu bo podana.
13 Ozdraviti bolnika, rešiti tega ali onega duhov, ki so ga obsedli in ga trpinčijo, torej soljudem tako izkazovati nekaj dobrega, so sicer dejanja ljubezni, vendar jih ni treba delati zato, da bi se z njimi krepila resnica, temveč zgolj iz ljubezni.
14 Gospod in Mojster, ali sem s temi preprostimi besedami povedal resnico ali niti ne povsem?«

212 O spreobrnjenju s čudeži

1 Jaz sem rekel: »Dragi Janez, povsem dobro in pravilno si govoril, in tako naj bi se Moj nauk tudi prenašal drugim ljudem, da bi obrodil trajne dobre sadove. Če pa se bo ljudem vsiljeval s preštevilnimi čudeži, bo podoben prisilno dozorelemu sadu, ki le redko ohrani pravo notranjo vsebino in se tudi slabo skladišči.
2 Vse, kar dozori prisilno, ima le malo notranjega duha, hitro in zlahka začne gniti in propade, kajti vse, kar se doseže hitro in zlahka, je podobno delu zidarja, ki je z

najmanjšimi stroški zgradil hišo na pesku v dolini, ko pa so prišli viharji in deževje, pa se hiša vsemu temu ni mogla upreti in jo je odplaknilo. Takšna bi bila tudi usoda nauka o Božjem kraljestvu, ki bi ga pridigali in vsiljevali ljudem s številnimi znamenji in čudeži.
3 Da, ljudje zlahka in hitro sprejmejo nauk, ko pa sčasoma nadnje pridejo skušnjave in preizkušnje, pa se jim ne morejo upreti - to pomeni, upreti ljudem, ki jih preizkušajo z nekim drugim in lažnim naukom - kot prav z doživetimi čudeži. Če skušnjavci kot lažni učitelji in preroki delajo svoje lažne čudeže pred očmi takšnih prisilno dozorelih kristjanov, ti nimajo s čim okrepiti notranje resnice Mojega nauka, zato nauk opustijo in prestopijo k lažnim učiteljem in prerokom.
4 Ker takšni ljudje v sebi še niso doumeli resnice, so podobni trsu, ki ga veter upogiba v vse smeri.
5 S hrasti in cedrami pa se vetrovi ne morejo tako igrati. Hrastom in cedram pa so podobni samo ljudje, ki so se k Meni spreobrnili po čisti resnici Mojega nauka. Pred takšnimi lahko lažni učitelji in preroki tisočkratno posnemajo igro vetrov, pa se ti ne bodo upognili, kajti moč notranje resnice je močnejša od vseh drugih moči na vsej zemlji.
6 Kdor med vami se bo pri razširjanju Mojega nauka oprl na to vodilo, bo resnično podoben sejalcu, ki pšenico seje samo na rodovitno njivo in kmalu požanje stoterno žetev. Kdor pa tega temeljnega učnega načela ne bo upošteval ali ga bo upošteval premalo in pšenico sejal tudi po poteh in cestah, po kamenju in skalah, med trnje in osat, pa mu bosta njegovo delo in trud prinesla le pičlo žetev.
7 Torej okoli čudežev, ki sem jih delal, ne povzročajte prevelikega hrupa, temveč ljudem raje jasneje predstavite čudeže in znamenja, ki jih vsak dan delam pred očmi vsakega človeka, in tako boste pridelali veliko boljše in obilnejše sadove, kot če bi ljudem na dolgo in široko pripovedovali o Mojih čudežih. Ko bodo ljudje spoznali, da sem Jaz Gospod in Mojster od vekomaj v vseh stvareh, bodo tudi uvideli, da Mi med Mojim telesnim bivanjem ni bilo nič nemogoče.
8 Kdor to razume, naj tudi ravna v skladu s tem, in priskrbel Mi bo dobre sadove. Toda zdaj vam tudi povem, da nekateri med vami, učenci, tega še ne razumete tako kakor učenec Janez. Zato se bo njegova beseda do konca časov tudi ohranila, ne bo pa se ohranila beseda vsakega učenca, zlasti ne tistega, ki bo prepogosto pripovedoval o Mojih čudežih.«
9 Ta Moj govor in tudi prejšnji Janezov nista preveč teknila nekaterim drugim navzočim učencem, toda nihče od njih si ni upal pripomniti ničesar.

Jakob Lorber

Jezusov veliki evangelij
knjiga 10